

1965

den store
danske
farvefilm

Landmandsliv

*Velkommen, velkommen,
velkommen, velkommen,
velkommen, velkommen herhid
ønskes her
af hver især,
hurra for den kommende tid!*

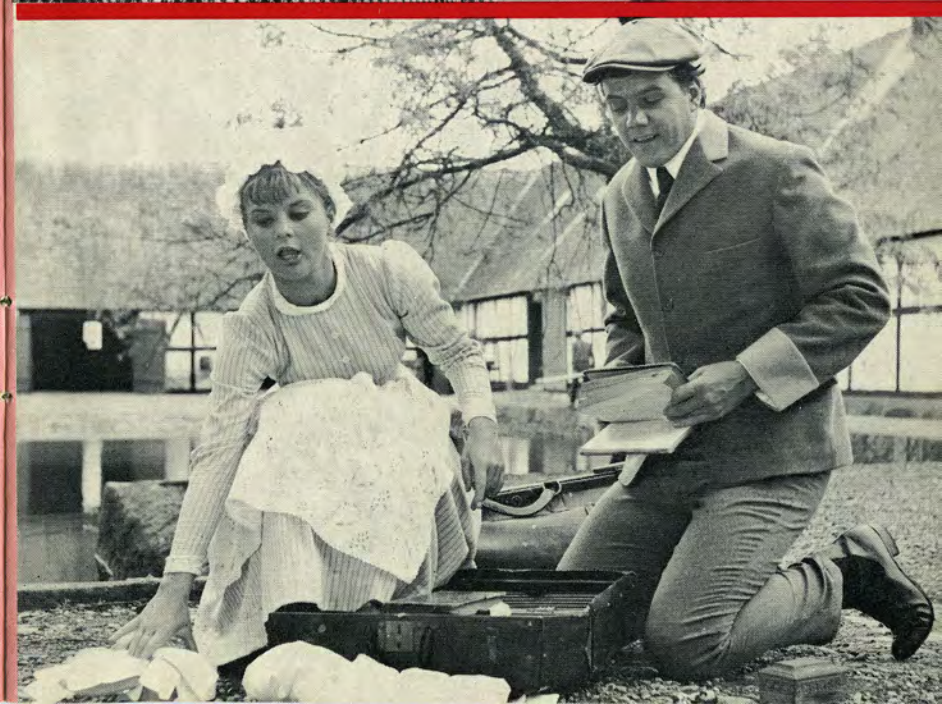
Velkomstsangen klinger ud over godset Kristiansgave, da folkene med æresport, flag og guirlander, og myndigt ledet af onkel Bræsig, modtager greveparret. Grev Axel von Rambow har nødtvungent måtte forlægge residensen fra det glade københavnerliv til det mere jordbundne landmandsliv. Han har simpelthen brugt for mange penge. løvrigt sover han længe om morgenen og er i det hele taget et sympatisk menneske. Den yndige grevinde lader ham sove og er i det hele taget en drøm af en ægtehustru – og hun glæder sig til at få greven helt for sig selv.

Den grevelige fætter, Frantz von Rambow, står tidligt op om morgenen, men er trods alt en flink fyr, og lille jomfru Marie Møller, der har et hjerte af guld med et meget lavt smeltepunkt, er blevet så forelsket i ham, at hun går og taber alt porcelænet. Et par ekstra tallerkener ryger også på grund af Fritz Triddelfitz, men det er, fordi han altid kommer galt af sted. Han er kommet for at lære landbrug, men har i stedet forelsket sig i Marie. Og Frantz er faldet for godsinspektørens yndige datter, Louise.

Godsets økonomi er i en alvorlig forfatning, da et par af grevens gamle københavnervener og soldekammerater pludselig dukker op, nemlig Markus Mackenfeldt og Urias Frederiksen samt deres »Høne«, der har svært ved at løbe fra sin fortid som korpige i »Cirkus-Varieté«. Og selvfølgelig vil de »hjælpe« von Rambow ud af en øjeblikkelig økonomisk knibe. Gensynet fejres med bal på godset.

Onkel Bræsig, som har en fortid som pædagog og som følge heraf er en halvstuderet røver, har sans for livets store og små glæder og er i det hele taget lidt til en side. Han trøster Marie, da hun opdager, at Frantz skal forloves med Louise, og han opdager, at de to skurke ikke har lånt greven penge af lutter næstekærlighed. Men han kan ikke hindre, at grev von Rambow begår endnu en dumhed og at godsinspektøren rejser og tager sin yndige datter med.

Det bliver Fritz og Marie, der bringer tingene på deres rette plads. Fritz, fordi han har en far, og Marie, fordi hun skriver et brev – selvom det kniber med stavningen. Da de to fidusmagere dukker op for at overtage godset, bliver de selv taget ved næsen, og greveparret kan lykkeligt svinge sig i valsetakt ved høstgildet sammen med Frantz og Louise, Fritz og Marie – og onkel Bræsig, der må tage sig en svingom med godsinspektøren.

Gå med! Gå med!

Livet er fyldt med små pudsige ting, og forgyldt med det allerbedste, som jeg ved – nemlig med kærlighed.

Man er jo kvinde, det pusler så yndigt herinde. Hvornår vil han mon hviske: du følg mig nu.

Gå med! Gå med!
vi to vil finde et sted,
hvor lærken synger for dig,
og gøgen kukker for mig.
Kuk med! Kuk med!
Vi to vil kukke i fred
for Povl og Peter og Per,
så blæse på hvad der sker.
Min mund er her,
og den venter blot
på lidt men godt.

Prøv og gæt
hvad jeg mener – det er let.
Gå med! Gå med!
Vi to vil finde et sted,
hvor lærken synger for dig,
og gøgen kukker for mig.

Har man et hjerte,
der banker uroligt, så er det,
fordi der mangler noget der,
nemlig en hjertenskær.
Længselsfuld går man
omkring, og en skønne dag får man
et brev, hvori der står: Min skat,
kom i nat.

Gå med! Gå med!
Vi to vil finde et sted,
hvor månen skinner for dig,
og stjernen blinker for mig.
Blink med! Blink med!
Vi to vil blinke i fred
for Povl og Peter og Per
og blæse på hvad der sker.
Du ta'r måske
et par kys fra mig –
(det) ku' ligne dig.
Men, min ven,
du skal nok få dem igen.
Gå med! Gå med!
Vi to vil finde et sted,
hvor månen skinner for dig,
og stjernen blinker for mig.

En landmand har det godt

Bræsig:

Ved det første hanegal
så begynder dagens kval
for en landmand.

Kor:

En landmand.

Bræsig:

Sidder søvnen i hans krop,
må han li'godt vågne op
og starte i galop.

Kor:

For hesten sparker, koen
brøler,

dyr'ne føler,
det er dag.

Bræsig:

Har han malket hver en ko,
har han fo'ret hver en so,
hvert et får og hvert et lam,
sår'r der ingen fo'er til ham!

Kor:

En landmand har det hårdt!

Bræsig:

Men om aften klokken ni
lukker grisestien i,
og en landmand,

Kor:

en landmand,

Bræsig:

ta'r ved spisebordet plads,
han er glad og veltilpas,
han løfter højt sit glas.

Kor:

En skål for hakke, skovl og spade,
lo og lade,
stort og småt.

Bræsig:

Han har får, og han har føl,
han har hjemmebrygget øl,
han har kistebunden fuld
af det rene, skære guld!

Kor:

En landmand har det godt!

Så skal der dances

Når hjertet har stemt sig til fest,
og alt er, som når det er bedst.
Når natten er fuld af musik
og sød mystik.

Når lygternes lokkende skin
har draget og hvisket: kom ind!
Kom ind fra det fjerneste sted –
kom ind – og vær med!
Værsgo' og find din plads –
og så – – fiol – og bas! – –
Så skal der dances!
Så skal der dances!

Natten er lang og dansen med.
Tag mig om halsen,
vug mig i valsen,
timerne hvirvler vi afsted!
Alting er dejligt, når blot man er to.
Træd dig en vals og få fart i din sko!
Dans dig fra alt, lad sorgerne fare,
om du er nok så trist, min ven.
Alting forsvinder, dersom du bare
ta'r dig en dans – så lær du igen!

Kirsebærsangen . . .

Marie:
Undskyld, hr.
Må jeg byde Dem et kirsebær?
Et, der er sødt,
et, der er blødt,
et, der er rosenrødt.

Bræsig:
Ja, ja, ja.

Marie:
Tæl til ti,
og luk så dit øje i.

Bræsig:
Så kan jeg selv
tænke mig te',
hvem der skal plukke det.
Jeg er i den syvende himmel,
åh, hvor er jeg dog svimmel.

Marie:
Tungen lige i munden,
for nu gælder det liv eller død,
derfor gentar jeg:
Undskyld, hr.
Må jeg byde Dem et kirsebær?
Et, der er sødt.

Begge:
Et, der er blødt,
et, der er rosenrødt.

Bræsig:
Død og pine, den er go',
jeg vil meget mer' –
tænk, mit gamle hjerte slår.
Jeg med dig vil være to.

Marie:
Takker.

Bræsig:
Åh, jeg be'er.
Gid man kun var sytten år.

Marie:
Kære, der er tid endnu.

Bræsig:
Er der?

Marie:
Ja, der er,
bare holde kedlen varm.
Du er fin og blid endnu,
du kan vække splid endnu
i min lille jomfrubarm.
Undskyld, hr.
Må jeg byde Dem et kirsebær?
Et, der er sødt,
et, der er blødt,
et, der er rosenrødt.

Bræsig:
Ja, ja, ja.

Marie:
Tæl til to.

Bræsig:
Nej, det vil jeg ikke.

Marie:
Jo.

Bræsig:
Nej.

Marie:
Jo.
Ellers må jeg
blive, hvor jeg er.

Bræsig:
Kommer det snart, det bær?
Jeg hører englens kvadre,
ah og oh og så vid're –
se jeg ryster og skælver,
og nu tror jeg, jeg dør.

Marie:
Åh, hold op, for jeg spør' jo kun:
Undskyld, hr.
Må jeg Byde Dem et kirsebær?

Bræsig:
Et, der er sødt.

Marie:
Et, der er blødt.

Begge:
Et, der er rosenrødt.

